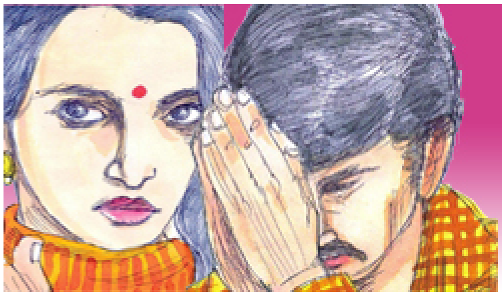

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

మర్రోజు ఉదయాన్నే, స్వప్న వాళ్ళమ్మగారు అందరినీ గుడికి ప్రయాణం కట్టించారు. స్వప్న, అభీ యిద్దరూ కలిసి మొదటిసారిగా ఇంటికి వచ్చారు. స్వప్నకి పెళ్ళైతే, భారాభర్తలిద్దర్నీ వెంకటేశ్వరస్వామి గుడికి తీసుకువస్తానని మొక్కుకున్నారట. నేను రానంటున్నా ఒప్పుకోలేదు ఆంటీ.

తప్పనిసరై, ఆవిడ బలవంతం మీద పట్టుచీర కట్టి రెడీ అయ్యాను.

అన్నపూర్ణమ్మగారూ రావాల్సిందేనని పట్టుబట్టింది స్వప్న. ఆవిడనీ తయారు చేసి, వీల్‌ఛెయిర్‌లో తెచ్చే ఏర్పాట్లు చేశారు.

ఇక, అరుణ్‌ని బతిమాలాల్సిన అవసరమే లేకపోయింది. "నాకిలాంటివన్నీ చాలా యింట్రస్ట్" అంటూ ముందే రెడీ అయి కూర్చున్నాడు.

అంతేకాదు. ప్రతి అది నిముషాలకీ ఏదో వంకతో, నా చూట్టూనే తిరుగుతూ వున్నాడు. నాకు చికాకు పుట్టుకొచ్చింది.

"నువ్వు ఈ అరుణ్‌ని, నా కోసమే యిక్కడికి పిలిపించావు కదూ" స్వప్న చేయి గిల్లుతూ గొణిగాను.

"అవును. నువ్వు ఎప్పుడూ ఆఫీసు పనిలో బిజీగా వుంటావు. ఇలాంటి వెకేషన్ టైంలో దగ్గరగా వుంటేనే, ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకునే ఛాన్స్ వుంటుంది" నన్ను ముందుకు తోస్తూ చెప్పింది.

రెండు పెద్దకార్లలో, బయలుదేరి అందరం గుడికి చేరుకున్నాం. ప్రదక్షిణలు అయిపోయాక, స్వప్న, అభీలకు మళ్ళీ కొంగుముడులు వేసి వాళ్ళచేత ప్రత్యేకంగా పూజ చేయిస్తూ వున్నారు.

"తన్మయీ కారులో పట్టువస్త్రాల కవర్ వుంది. తేవడం మర్చిపోయాను. మన డ్రైవర్ మోహన్ అక్కడే వుంటాడు. కొంచెం తీసుకురా అమ్మా" విశాలాంటీ చెప్పడంతో కదిలాను నేను.

రెండడుగులు వేశాక "కారు వెనకసీట్లో ఉంది ఆ కవరు" మళ్ళీ కేకేసి చెప్పింది ఆంటీ. నేను ఆవిడ మాటలు వింటూ, తల వెనక్కి తిప్పి రెండడుగులు వేశాను. ఇంతలో వెనకనుంచి ఎవరో వచ్చి డాష్ యివ్వడంతో ముందుకి తూలాను.

"సందీప్".. నాకు డాష్ యిచ్చిన వ్యక్తి సందీప్ అని అర్థమైంది. నేను ఇంకా ఏదో అనే లోపలే, దభీమంటూ కిందపడిపోయాను. నేను కట్టుకున్న లేత ఆకుపచ్చరంగు పట్టుచీర కుచ్చిళ్ళు నా కాలికి అడ్డు తగిలాయి.

ముందుకు పడిపోవడంతో గభాల్న రెండు చేతులూ, నేలకి ఆనించి, బాలెన్స్ చేసే ప్రయత్నం చేశాను.

తలయెత్తి సందీప్ వైపు చూశాను. అతన్ని చూస్తూనే నా కళ్ళు మెరిశాయి.

అతను చొక్కా కాలర్నీ, చేతిని సరిచేసుకుంటూ పక్కకి తిరిగాడు.

"సందీప్"

పిలిచానో లేదో నాకే తెలియలేదు.

హెల్ప్ కోసం నా చేతిని చాపి, అతని కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాను. అతను వెనక్కి తిరిగి నా వైపుకి వంగబోయి ఆగిపోయాడు. అతని కళ్ళు నావైపు కోపంగా చూశాయి. వెంటనే, తలతిప్పుకుని వెళ్ళిపోయాడు. నా చిన్నప్పుడు జరిగిన, యిలాంటి ఒక సంఘటనే నాకు గుర్తుకు వచ్చింది. నిస్సహాయంగా, అతను వెళ్ళినవైపే చూస్తూ వుండిపోయాను.

"హే తనూ! ఏమైంది? పడిపోయావా?" అరుణ్ అంతదూరం నుంచి గబగబా పరిగెత్తుకుంటూ నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"నా చేయి పట్టుకో. చెయ్యి నా భుజం మీద వెయ్యి" అంటూ ఉదారంగా తన బాడీని అంతా మెలికలు తిప్పుతూ మరీ, నాకు సపోర్ట్ యిచ్చి, నన్ను లేవదీశాడు.

"చేతులకి మట్టి అయ్యిందా?" అంటూ నా రెండు అరచేతుల్ని తన చేతులతో తెరిచి చూశాడు. నేను యిదంతా పట్టించుకునే స్థితిలోలేను. నా మనసూ, చూపులూ సందీప్ వెనకాలే వెళుతున్నాయి.

సందీప్ కోపంగా ముందుకు వెళుతున్నవాడల్లా, అరుణ్ మాటలకి తలతిప్పి చూశాడు.

అరుణ్ చేతుల్లో వున్న నా చేతులవైపు తీక్షణంగా చూశాడు సందీప్. వెంటనే, ఒకసారి నా కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగాడు.

"ఈ అరుణ్ రాంగ్ టైంలో ఎంట్రీ యిచ్చాడు" అంతరాత్మ గావుకేక పెట్టింది.

వెంటనే అతని చేతుల్లో నుంచి, నా చేతుల్ని వదిలించుకుని, సందీప్ వెనకాలే పరుగెత్తాను. 'సందీప్' అంటూ పిలిచానతన్ని.

నా పిలుపుకి అందకుండా అతను గబగబా నడుస్తూ వున్నాడు. చూస్తూ వుండగానే, గుడి వెనకపక్క మలుపు తిరగడంతో, అతను నా కంటికి కనిపించలేదు.

ఇంతలో భళ్ళున ఏదో పగిలిన శబ్దం అయ్యింది. ఏం జరిగిందోనని ఉన్నపళంగా, గబగబా పరిగెత్తాను నేను.

సందీప్, చేతిలోని సెల్ఫోన్ అక్కడ నేలమీద ముక్కలైపడివుంది.

అక్కడున్న అందరూ ఆశ్చర్యంగా తలలు తిప్పి సందీప్ వంకే చూస్తున్నారు. అక్కడే మాధవన్నయ్య కూడా నిల్చుని వున్నాడు.

"సందీప్ ఏమైంది?" అడిగాడు అతన్ని చూస్తూ.

"నథింగ్. సెల్ఫోన్ జారిపడింది. డోంట్ వర్రీ" అంటూ వంగి సెల్లో నుంచి సిమ్ కార్డ్లాగి చూస్తుండగానే, ఫోన్ని రీసైకిల్ బిన్లో వేసి వెళ్ళిపోయాడు.

అక్కడున్న వాళ్ళ మొహాల్లో కనిపించిన ఎక్స్ప్రెషన్ని బట్టే నాకు అర్థమైంది. 'అతను సెల్ఫోన్ని నేలకి విసిరికొట్టాడని.'

పట్టు వస్త్రాలు తీసుకుని గుడిలోపలికి వచ్చేసరికి "మేం కొత్తపెళ్ళి కూతుర్ని యిక్కడే చూస్తున్నామన్నమాట" అంటున్న విశాలాంటీ మాటలూ వినిపించాయి.

రెండడుగులు వేయగానే సుమ, రంగారావుగారు, సుమిత్రాదేవి ఇంకా కొంతమంది బంధువులు, ఎదురుగా వరుసలో నిలబడి వున్నారు.

"సందీప్ ఫ్యామిలీ అంతా గుడికి వచ్చారన్నమాట అనుకుంటూ నా చేతిలో వున్న కవర్‌ని విశాలాంటీకి యిచ్చి, ఆవిడ పక్కనే నిలబడ్డాను.

"అత్తయ్యా బావ ఎక్కడున్నాడు?" అంటూ అప్పుడే చిత్ర అక్కడికి వచ్చింది. రెండు చేతులకీ నిండుగా గాజులూ, పాపిట్లో కుంకుమ, బొట్టు, మెడలో నల్లపూసలతో నిండుగా కనిపించింది.

"అంటే సందీప్‌కీ, చిత్రకీ పెళ్ళయ్యిందా?"

"అమ్మా! బావున్నావా?" రంగారావుగారు ఆప్యాయంగా పలకరించారు.

"సుమ పెళ్ళికి నువ్వు తప్పకుండా రావాలి" మరీ మరీ చెప్పాడాయన. సుమ నా వైపు అభావంగా చూసింది.

సుమిత్రాదేవి నామీద విరుచుకుపడేదేమో. కానీ మాధవన్నయ్య వాళ్ళు వుండడంతో నోరు విప్పలేదు.

వెంటనే, నేను అక్కడ నుంచి వచ్చేశాను.

"తన్మయీ! తన్మయీ" స్వప్న నేను తలుపు తీసేదాకా, తడుతూనే వుంది.

"పొద్దున గుడి నుంచి వచ్చిన దగ్గర్నుంచి ఏడుస్తూనే వున్నావా?" లోపలికి వచ్చి మంచం మీద కూర్చుంటూ అడిగింది. జవాబుగా నేను తలదించుకున్నాను.

"ఏడ్చి..ఏడ్చి.. నీ కళ్ళు బాదంకాయల్లా ఉబ్బిపోయాయి. నువ్వు సందీప్‌ని మర్చిపోలేకపోతున్నావు" అంది నిట్టూరుస్తూ.

"కానీ మర్చిపోవాలి. సందీప్‌కి పెళ్ళయిపోయింది" అన్నాను ముఖం మీద జుట్టుని వెనక్కి తీసుకుంటూ.

"ఏంటీ? సందీప్‌కీ, చిత్రకీ పెళ్ళయ్యిందనుకుంటున్నావా? నువ్వేదో 'త్యాగశీలినమ్మా' అనుకుంటూ అతన్ని వదిలేసిపోతే, అన్నీ నువ్వనుకున్నట్టే జరుగుతాయా?"

"ఏంటే నువ్వనేది?" ఆత్రంగా అడిగాను.

"సందీప్‌కి పెళ్ళి కాలేదన్న విషయం నాకు తెలుసు. నీ టెన్షన్ చూడలేక, ఇందాక అన్నయ్యని అడిగి, యింకొన్ని వివరాలు తెలుసుకున్నాను.

చిత్రకి పెళ్ళయ్యింది. అదీ లవ్‌మేరేజ్‌ట.

చనిపోయిన వాళ్ళ అమ్మ తాలుకు బంధువట అతను. ఏడేళ్ళ నుంచి యిద్దరూ ప్రేమించుకుంటున్నారట. అన్నయ్య కొంత చెప్పాడు. కొంత నేను ఎంక్వైరీ చేశాను" చెప్పింది నింపాదిగా.

స్వప్న చెప్పింది వింటూనే, నాకు చిత్రమీద ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది. సుమిత్రాదేవి వెనకాల నిలబడి నన్ను అవమానించడానికి దొరికిన ఏ అవకాశమూ వదల్లేదు చిత్ర. నన్నేకాదు. సందీప్‌తో చిత్ర పెళ్ళి జరిపించాలనుకున్న స్వంత మేనత్తని కూడా వెర్రిదాన్ని చేసింది. ఏడేళ్ళనుంచి ఎవర్నో ప్రేమిస్తూ సందీప్‌తో పెళ్ళికోసం ఎన్ని నాటకాలు ఆడింది.

పాపం రంగారావు అంకుల్ ఈ పెళ్ళి విషయంగా ఎన్ని హింసలు పడ్డారు" ఆవేశంగా అన్నాను స్వప్నతో.

"అవునవును. నీ ఆవేశం అంతా నా దగ్గరే చూపించు" అంది వెటకారంగా.

"అంటే ఏంటి నీ ఉద్దేశ్యం? ఆ సుమిత్రాదేవిలా రోడ్డునపడి అల్లరి చేయాలా? అలా నేను చేయలేను" రెండు చేతులూ మోకాళ్ళ చుట్టూ వేసి కూర్చుంటూ అన్నాను.

"ఆవిడలా అల్లరి చెయ్యక్కర్లేదు. ఆ చిత్రలాగా తేనె పూసిన కత్తిలానూ ఉండక్కర్లేదు. కానీ అందరూ నీ లైఫ్‌తో ఆటలాడుకోవడానికి నువ్వు గ్రీన్ సిగ్నల్ మాత్రం యివ్వొద్దు. ఇది గుర్తుంచుకో"

స్వప్న చెప్పినదానికి బుద్ధిగా తలూపాను.

"ఇంతకీ, రేపు సుమ పెళ్ళికి వస్తున్నావా?" అడిగింది.

"వస్తాను రంగారావు అంకుల్ ఎంతో ప్రేమగా పిలిచారు" అన్నాను గంభీరంగా.

అనుకున్న సమయానికి, స్వప్న వాళ్ళమ్మగారూ మాధవన్నయ్య, వదిన, స్వప్న, అభీ, అరుణ్, నేనూ కల్యాణమండపానికి చేరుకున్నాం.

సందీప్ పెరిగిన తన హోదాకి తగ్గట్టుగా ఘనంగా ఏర్పాట్లు చేశాడని చూడగానే అర్థమైంది.

మాకు అనుకూలంగా వున్న చోట, వరుసగా కుర్చీల్లో కూర్చున్నాం.

"హే! ఆగండి. నువ్వు బైటే నిలబడు. మీరంతా నా చుట్టుపక్కల నిలబడకండి" ఎవరో అదిలిస్తున్నట్టు మాటలు వినిపించడంతో, కూర్చున్నచోటినుంచే, తలతిప్పి చూశాను.

తెల్లటి బట్టల్లో వెంకట్. సెక్యూరిటీగార్డ్‌నీ, పరివార జనాన్ని మందలిస్తున్నాడు. నేను ఆశ్చర్యపోయి చూస్తూ వుండగానే నేరుగా వచ్చి నా పక్క సీట్లో కూర్చున్నాడు.

"ఎమ్మెల్యేని అవడం కాదుగానీ భలే అధికారం చలాయించేస్తున్నావే" అన్నాను వెంకట్‌తో నవ్వుతూ.

"అఫ్‌కోర్స్ అది మా వంశంలోనే వుందనుకో. అయినా ఈ రాజకీయాలు నాకు యిష్టంలేదు. నీకు తెలుసుగా. అర్జంటుగా కెరీర్‌లో సెటిల్ కాకపోతే మా మామ పిల్లనివ్వనన్నాడు. ఈ బిజినెస్‌ని సందీప్ చేసినంత యింట్రస్ట్‌గా నేను చేయలేకపోయాను. నువ్వెళ్ళిపోయాక మరీ బోర్ కొట్టేసింది. ఎలాగూ, మా నాన్న గొడవపెడుతున్నాడు కదా ఒకసారి ఎందుకు ట్రై చేయకూడదు అనిపించింది. వచ్చే నెలలో నాకూ, సుధకీ పెళ్ళి. అదయిపోతే నాకు రిలీఫ్. ఆ తర్వాత నెక్స్ట్ టర్మ్‌కి పోటీ చేస్తానో చెయ్యనో చెప్పలేను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

వరుసగా నలుగురైదుగురు సర్వర్లు వచ్చి, వెంకట్‌కి కాఫీ, టీ, జ్యూస్‌లూ లాంటివి ఆఫర్ చేస్తున్నారు.

వెంకట్ చిరాగ్గా మొహం పెట్టడం చూసి, నాకు నవ్వొచ్చింది.

"ఎమ్మెల్యే ప్రోటోకాల్ ఆరంభమైంది" అన్నాను సరదాగా.

"ఇక్కడితో ఆగిపోతే ఫర్వాలేదు. ఇలా మనిద్దరం పక్కపక్కన కూర్చుని మాట్లాడటం చూసి, ఫోటో తీసి "యంగ్ అండ్ డైనమిక్ ఎమ్మెల్యే న్యూ గర్ల్‌ఫ్రెండ్ ఎలిజిబుల్ బ్యాచిలర్ ఒక యింటివాడవుతాడా? ఈ దృశ్యాలు అవుననే చెబుతున్నాయి.."

అచ్చం టి.వి యాంకర్‌లా గొంతుమార్చి చెబుతుంటే నేను నవ్వు ఆపుకోలేకపోయాను.

"ఆ తర్వాత సుధకీ నాకూ తగాదా" వెంకట్ మాటలకి పకపకా నవ్వుతూ, అనుకోకుండా తలయెత్తి చూసేసరికి, కాస్త దూరంలో నిలబడి, సందీప్ నన్నే చూస్తూ కనిపించాడు.

అతను నిన్న సెల్‌ఫోన్‌ని విసిరికొట్టడం. చిత్రతో అతనికి పెళ్ళి కాలేదన్న విషయం స్వప్న చెప్పడం. అన్నీ బుర్రలో గిరుక్కున తిరిగాయి.

అతనలా నా వైపు చూడడం, నాకు నచ్చింది.

ఇంతలో అరుణ్ పిలవకుండానే, మా మధ్య ఊడిపడ్డాడు. ఎదర వరసలోని కుర్చీని, నా వైపుకి తిప్పి కూర్చుంటూ

"అతనేనా సందీప్? మీ ఇద్దరి మధ్యా ఫ్రెండ్లీ టర్మ్స్ లేవా?" ముందుకి వంగుతూ రహస్యంగా అడిగాడు.

సందీప్ మా యిద్దరి వంకా చూస్తున్నాడు. నేను అతన్ని చూడకపోయినా నా మనసు అదే చెబుతూ వుంది.

"ఇతనెవరు? పరిచయం చెయ్యవా?" వెంకట్‌ని చూపిస్తూ అడిగాడు.

"జస్ట్ ఎ మినిట్ యిప్పుడే వస్తాను" అంటూ వెంకట్ లేచి, సందీప్ దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ, కల్యాణమండపం ఎంట్రన్స్ వైపుకి నడుస్తూ వున్నారు. నీలం రంగు షేర్వానీలో కొత్తగా కనిపిస్తున్న సందీప్. అలానే చూస్తూ ఉండిపోయాను నేను.

"నీకు యింకా సందీప్ మీద ఫీలింగ్స్ వున్నాయా?" అరుణ్ నా మొహం మీద చేయి ఆడిస్తూ అడిగాడు.

"దేవుడా! యిలాంటి ప్రశ్నలకి నేనేం జవాబివ్వగలను?" అనుకుంటూ.

"జస్ట్ ఎ మినిట్" అని చెప్పి లేచి వాష్‌రూంకి వెళ్ళాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments